

Λίνα φόν Αόττνερ
Διευθύντρια του ομώνυμου Ώδείου.

τὴν θνήσκοντα ὑπὲρ πατρίδος, λαμβάνει μίαν κηλίδα αἵματος ἐκ τῆς πληγῆς του καὶ ἀνέρχεται πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ ἄγγελος τοῦ Παραδείσου λέγει εἰς αὐτήν, ὅτι εἶνε ἱερὸν τὸ ὑπὲρ Πατρίδος, χυνόμενον αἷμα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ὅλον δῶρον, τὸ ὅποιον θὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν. Τότε ἡ ψυχὴ κατέρχεται πρὸς τὴν Αἴγυπτον καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου βλέπει νεανίαν θνήσκοντα ἐκ φοβερᾶς νόσου, τὸν ὅποιον σπεύδει ἡ κόρη, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷ, νὰ περισώσει ἐκ τοῦ θανάτου καὶ συναποθνήσκει μετ' αὐτοῦ.

Ἡ Ψυχὴ φέρει τὸν ελενταῖον στεναγμὸν τῆς κόρης ἐλπίζουσα ὅτι κατέχει τὴν λαμπροτέραν προσφοράν, ἢ ὅποια θὰ τῆς ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου. Ἀλλ' ὁ ἄγγελος φύλαξ λέγει καὶ πάλιν εἰς αὐτήν, ὅτι ὥρατα εἶνε ἡ αὐταπάρνησις, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετόν, καὶ ἡ Ψυχὴ φέγγει ἀπηλπισμένη πρὸς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ Αἰβάρου. Ἐκεῖ παρὰ τὰς ἀκτῖας τῆς Συρίας εἰς ὧσαν ἐσπεριῶν προσιευχῶν, βλέπει ἄνδρα ἀμαρτωλόν, ὁ ὅποιος ἐπὶ τῇ θέᾳ μικροῦ ἁθῶν παιδίου προσευχομένου ἐνθυσιᾶται τὴν ἀγνότητά των παιδικῶν του χρόνων, καὶ πίπτων εἰς τὰ γόνατα προσεῖχεται παρὰ τὸ πλευρόν του θορνῶν πικρῶς καὶ μετανοῶν διὰ τὰ ἐγκλήματά του. Ἡ Ψυχὴ φέρει τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τότε ἐν μέσφ ὕμνων καὶ φωτὸς ἀνωτέρου τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, τῆς ἀνοήγεται αἰ πύλαι τοῦ Παραδείσου.

Τοιαύτη εἰς ὀλίγας λέξεις ἢ ὑπόθεσις, ἢ ὅποια ἐν τῇ ἐκτυλίξει αὐτῆς εἰς ὥρασαν ποῦν—ἢ ματὰφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Π. Κερσόσγιλον—ἔχει πολὺ τὸ δραματικόν, μὲ πληθὺς προσώπων καὶ χορῶν. ὡς ὁ χορὸς τῶν πνευμάτων τοῦ Νείλου, τῶν οὐρὶ τοῦ Παραδείσου, μὲ πληθὺς προσώπων χαρακτηριζομένων κατὰ φωνὰς ἀπὸ ὀξυφώνους, βαθυφώνους καὶ μεσοφώνους.

Ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ μικτὸς χορὸς τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἐπὶ ἤρξει ἀκριβῆς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ δραματοῦ. Ἐφαλε μὲ ἀρμονικότητα καὶ ψυχολογημένα τὰ μέρη, καίτοι ἔφην

ὡς ἐκ τῆς πειθαρχικῆς ἐπιβολῆς τοῦ κ. Μπέμμερ ἁπλῶς δειλός.

Οἱ μονωδοὶ ἐφάνησαν ἄξιοι πολλῆς ἐκτιμήσεως, εἰσελθόντες εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μεγάλου μουσουρογῶ. Ἡ δὲ Τ. Ανυπεροπούλου (ὑψίφωνος), ἢ δὲ Α. Κρέμμερ (μεσόφωνος) καὶ οἱ κ. κ. Βενιζέλος (ὑψίφωνος), Καρατζᾶς (βαρύτονος) καὶ Φλωριανὸς (βαθύφωνος) ἐφάρων τεχνικά.

Ὁ «Παράδεισος καὶ ψυχὴ» ἐδόθη δὲ, ἐφάλη δὲ κληθέντος τοῦ χοροῦ καὶ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ.

Λέον ἰδιαίτητα νὰ ἐξαοθῇ ἢ ἄκρα ἐπιμέλεια καὶ μεθοδικότης τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας κ. Καρόλου Μπέμμερ καὶ ἡ ἐκλεκτικότης τῆς διευθυντρίας τοῦ Ὁδείου κυρίας Λίνας φόν Αόττνερ, ἣτις συνώδευε ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἡ ὅποια πλεῖστα ἀριστουργήματα τῆς καλῆς τέχνης παρουσίασε πρὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀθηνῶν, συντελέσασα κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος.

Τὸ Ὁδεῖον Αόττνερ ἂν ὅτιον ἰδίᾳ ἀνέλαβεν τὴν διευθύνειν ὁ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Κλεάνθου Ζάννου «Μουσικὸς σύλλογος Ἀπόλλων» (1903), προώδενσε σημαντικῶς. Οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ὑπερέβησαν τοὺς 200, διδάσκεται δὲ κλειδοκύμβαλον, βιολίον, βιολοντέλλον καὶ ὠδική. Ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κ. Καρ. Μπέμμερ ἀριστοῦχου τῆς ἀνωτάτης Μουσικῆς Σχολῆς Hochschule ἐν Βερολίῳ κατήρτισε χορὸν, ἐξ 80 περίπου μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ὅστις μεγάλα ἐξετέλεσε μουσικὰ ἔργα, ὡς τὰ δρατόρια: «Δημιουργία» τοῦ Χάϊδν, «Αἱ τέσσαρες ἐποχαὶ» τοῦ ἰδίου, «Ἡ Ὁδύσεια» τοῦ Μπουζ, «Requiem» τοῦ Μόζαρτ, τὸ

Κάρολος Μπέμμερ
Διευθυντὴς τῆς χορωδίας τοῦ Ὁδείου Αόττνερ.